

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Krameris
Sędziowie:	SSA Witold Franckiewicz (spr.) SSO del. SA Edyta Gajgał
Protokolant:	Anna Turek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Ludwika Uciurkiewicza

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2012 r.

po rozpoznaniu sprawy **M. K. (1)**

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

D. D. (1) oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 12 kwietnia 2012 r. sygn. akt III K 387/08

I. zaskarżony wyrok wobec oskarżonych M. K. (1) i D. D. (1) utrzymuje w mocy, uznając apelacje za oczywiście bezzasadne;

II. zasądza od oskarżonych M. K. (1) i D. D. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania odwoławczego wraz z opłatami po 4400 zł od każdego z nich.

UZASADNIENIE

M. K. (1) i D. D. (1) zostali oskarżeni o to, że:

I. w okresie od 28 lipca 2006 r. do 15 marca 2007 r. we W. i w W., działając wspólnie i w porozumieniu jako prezes i wiceprezes zarządu spółki (...) z siedzibą w K., czynem ciągłym oraz z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadzili K. R. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) w P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie łącznej 144 419,45 zł, w ten sposób, że wynajęli u niego powierzchnie sklepowe w W. przy al. (...) na podstawie umowy najmu nr (...), nie mając zamiaru ani możliwości zapłaty za zakupioną usługę, a następnie po upływie terminów płatności nie zapłacili za zakupioną usługę, czym działali na szkodę K. R. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) w P., tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

II. w okresie od dnia 1 sierpnia 2006 r. do dnia 18 grudnia 2006 r. we W., działając wspólnie i w porozumieniu jako prezes i wiceprezes zarządu spółki (...) z siedzibą w K., czynem ciągłym oraz z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili spółkę (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 13 442,08 zł poprzez wprowadzenie jej w błąd co do zamiaru i możliwości zapłaty przez spółkę (...) sp. z o.o. za zakupione usługi z odroczonym terminem płatności, w ten sposób, że na podstawie zawartej umowy nr (...) z dnia 1 września 2006 r. na ochronę piętra i holu w budynku (...) przy ul. (...) we W., na które zostały wystawione faktury VAT o numerach: (...) z dnia 31 sierpnia 2006 r., (...) z dnia 30 września 2006 r., (...)06/ (...) z dnia 31 października 2006 r., (...) z dnia 30 listopada 2006 r. oraz (...) z dnia 28 grudnia 2006 r. na łączną kwotę 13 442,08 zł, której nie dokonali spłaty, czym działali na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W., tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw.z art. 12 k.k.

III. w dniu 18 sierpnia 2006 r., działając wspólnie i w porozumieniu jako prezes i wiceprezes zarządu spółki (...) z siedzibą w K., czynem ciągłym oraz z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili spółkę (...) R. sp. j. w P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1 640,90 zł w ten sposób, że kupili u niego towar w postaci sejfów gabinetowych na podstawie faktury VAT o numerze (...), nie mając zamiaru ani możliwości zapłaty za zakupiony towar, a następnie po upływie terminów płatności nie zapłacili za zakupiony towar, czym działali na szkodę (...) P. R. sp. j. w P., tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.,

IV. w okresie od dnia 28 sierpnia do dnia 18 września 2006 r. we W. i w J. działając wspólnie i w porozumieniu jako prezes i wiceprezes zarządu spółki (...) z siedzibą w K. podając, że spółka jest w trakcie zmiany nazwy na (...) Sp. z o.o. we W. działając czynem ciągłym oraz z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili Przedsiębiorstwo Handlowe (...) sp.j. w J. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 58 636,40 zł poprzez wprowadzenie jej w błąd co do zamiaru i możliwości zapłaty przez spółkę (...) sp. z o.o. za zakupiony z odroczonym terminem płatności towar, w ten sposób, że na podstawie faktur VAT: (...) z dnia 28 sierpnia 2006 r. kupili towar o wartości 1 737,45 zł, (...) z dnia 31 sierpnia 2006 r. kupili towar o wartości 4 265,73 zł, (...) z dnia 31 sierpnia 2006 r. kupili towar o wartości 33 162,11 zł, (...) z dnia 5 września 2006 r. kupili towar o wartości 2 258,76 zł, (...) z dnia 15 września 2006 r. kupili towar o wartości 4 453,59 zł oraz (...) z dnia 18 września 2006 r. kupili towar o wartości 12 758,76 zł, nie płacąc za zakupiony towar pomimo upływu ustalonego terminu, czym działali na szkodę Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp.j. w J., tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw.z art. 12 k.k.,

V. w okresie od dnia 1 września 2006 r. do dnia 23 października 2006 r. we W., działając wspólnie i w porozumieniu jako prezes i wiceprezes zarządu spółki (...) z siedzibą w K., czynem ciągłym oraz z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili spółkę (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 21 655 zł poprzez wprowadzenie jej w błąd co do zamiaru i możliwości zapłaty przez spółkę (...) sp. z o.o. za zakupione usługi z odroczonym terminem płatności, w ten sposób, że na podstawie zawartej umowy z dnia 27 września 2006 r. na świadczenie usług reklamowych zostały wystawione między innymi faktury VAT o numerach: (...) z dnia 23 października 2006 r., 17/10/2006 z dnia 23 października 2006 r., 18/10/2006 z dnia 23 października 2006 r. oraz 19/10/2006 z dnia 23 października 2006 r. na łączną kwotę 21 655 zł, której nie dokonali spłaty, czym działali na szkodę (...) sp. z o.o. z siedzibą we W., tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

VI. w dniu 5 września 2006 r. we W. działając wspólnie i w porozumieniu jako prezes i wiceprezes zarządu spółki (...) z siedzibą w K., czynem ciągłym oraz z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili firmę (...) w S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 56 913,21 zł w ten sposób, że dokonali zakupu mebli z odroczonym terminem zapłaty wprowadzając ją w błąd co do zamiaru i możliwości zapłaty przez spółkę (...) sp. z o.o. za zakupiony towar, czym działali na szkodę T. C. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) w S., tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.,

VII. w okresie od 1 września 2006 r. do 22 grudnia 2006 r. we W. działając wspólnie i w porozumieniu jako prezes i wiceprezes zarządu spółki (...) z siedzibą w K., czynem ciągłym oraz z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili H. S. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Zakład (...) w R. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 56 405,81 zł w ten sposób, że zawarli z nim umowę przedstawicielstwa handlowego, na podstawie której zobowiązali się do oferowania do sprzedaży mebli produkowanych przez H. S. prowadzącego

działalność gospodarczą pod firmą Zakład (...) w R. oraz przyjmowania dla niego zamówień od klientów nie mając zamiaru ani możliwości wywiązania się z postanowień umowy o współpracy, w tym w szczególności przekazania należności w kwocie 56 405,81 zł za sprzedane za pośrednictwem spółki (...) sp. z o.o. meble, na które transakcje zostały wystawione przez Zakład (...) w R. faktury o numerach (...) z 11 września 2006 r., 140 z dnia 26 października 2006 r., 159 z dnia 25 listopada 2006 r., 177 z dnia 15 grudnia 2006 r., 178 z dnia 15 grudnia 2006 r., 179 z dnia 16 grudnia 2006 r. oraz 193 z dnia 22 grudnia 2006 r., czym działali na szkodę H. S. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Zakład (...) w R., tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

VIII. w okresie od 5 września 2006 r. do 12 października 2006 r. we W. działając wspólnie i w porozumieniu jako prezes i wiceprezes zarządu spółki (...) z siedzibą w K., czynem ciągłym oraz z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili spółkę (...) sp. z o.o. w K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 8 444,89 zł w ten sposób, że zakupili u niej towar na podstawie faktur VAT o numerach (...) z dnia 5 września 2006 r. i (...) z 12 października 2006 r., nie mając zamiaru ani możliwości zapłaty za zakupiony towar, a następnie po upływie terminów płatności nie zapłacili za zakupiony towar, czym działali na szkodę (...) sp. z o.o. w K., tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

IX. w dniu 8 września 2006 r. we W. działając wspólnie i w porozumieniu jako prezes i wiceprezes zarządu spółki (...) z siedzibą w K., czynem ciągłym oraz z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili spółkę (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 3 094,26 zł, w ten sposób, że na podstawie faktury VAT o nr (...) z dnia 8 września 2006 r. dokonali zakupów towarów elektrycznych o wartości 3 624,26 zł z odroczonym terminem zapłaty wprowadzając ją w błąd co do zamiaru i możliwości zapłaty przez spółkę (...) sp. z o.o. za zakupiony towar, a dokonując tylko po upływie terminu płatności w dniach 21 i 28 grudnia 2006 r. wpłaty w łącznej kwocie 600 zł, czym działali na szkodę spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą we W., tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.,

X. w dniu 15 września 2006 r. we W. działając wspólnie i w porozumieniu jako prezes i wiceprezes zarządu spółki (...) z siedzibą w K., czynem ciągłym oraz z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili spółkę (...) i W. D. sp. j. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 6 111,96 zł w ten sposób, że zakupili u niej towar na podstawie faktury VAT o numerze (...), nie mając zamiaru ani możliwości zapłaty za zakupiony towar, a następnie po upływie terminów płatności nie zapłacili za zakupiony towar, czym działali na szkodę (...) i W. D. sp. j. w W., tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.,

XI. w okresie od 20 września 2006 r. do dnia 25 września 2006 r. we W. działając wspólnie i w porozumieniu jako prezes i wiceprezes zarządu spółki (...) z siedzibą w K., czynem ciągłym oraz z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili spółkę (...) sp. z o.o. w M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 18 972 zł poprzez wprowadzenie jej w błąd co do zamiaru i możliwości zapłaty przez spółkę (...) sp. z o.o. za zakupiony z odroczonym terminem płatności towar, w ten sposób, że zakupili meble w spółce (...) sp. z o.o. w M. za kwotę 27 103,52 zł z czego w formie zaliczki wpłacili kwotę 8 131,06 zł, a nie zapłacili kwoty 18 972 zł, którą mieli zapłacić z odroczonym terminem płatności, czym działali na szkodę spółki (...) sp. z o.o. w M., tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.,

XII. w okresie od 12 września 2006 r. do dnia 1 marca 2007 r. we W., działając wspólnie i w porozumieniu jako prezes i wiceprezes zarządu spółki (...) z siedzibą w K., czynem ciągłym oraz z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili I. i A. S. prowadzących działalność gospodarczą pod nazwą Firma (...) w P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 93 800 zł w ten sposób, że zawarli z nimi umowę przedstawicielstwa handlowego, na podstawie której zobowiązali się do oferowania do sprzedaży mebli produkowanych przez I. i A. S. prowadzących działalność gospodarczą pod nazwą firma (...) w P. oraz otrzymali od nich jako ekspozycję meble, nie mając zamiaru ani możliwości wywiązania się z postanowień umowy o współpracy w tym w szczególności przekazania należności za sprzedane meble oraz zwrotu otrzymanych w celu sprzedaży klientom mebli na łączną kwotę 93 800 zł, czym działali na szkodę I. i A. S. prowadzących działalność gospodarczą pod nazwą Firma (...) w P., tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

XIII. w okresie od dnia 25 października 2006 r. do dnia 8 sierpnia 2007 r. we W., działając wspólnie i w porozumieniu jako prezes i wiceprezes zarządu spółki (...) z siedzibą w K., czynem ciągłym oraz z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili K. W. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) w D. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 106 855,02 zł w ten sposób, że zawarli z nim umowę przedstawicielstwa handlowego w dniu 1 lutego 2007 r., na podstawie której zobowiązali się do oferowania do sprzedaży mebli produkowanych przez K. W. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) w D. w W. oraz przyjmowania dla niego zamówień od klientów oraz otrzymał od dnia 25 października 2006 r. od niego jako ekspozycję meble o wartości 106 855,02 zł, nie mając zamiaru ani możliwości wywiązania się z postanowień umowy o współpracy w tym w szczególności przekazania należności w kwocie 57 445,02 zł za sprzedane meble oraz zwrotu otrzymanych w celu eksponowania klientom mebli na kwotę 49 410 zł, czym działali na szkodę K. W. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) w D. w W., tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

XIV. w okresie od 26 października 2006 r. do dnia 10 lutego 2007 r. we W., działając wspólnie i w porozumieniu jako prezes i wiceprezes zarządu spółki (...) z siedzibą w K., czynem ciągłym oraz z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili M. K. (2), prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) w K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 13 640 zł w ten sposób, że zawarli z nim umowę współpracy z dnia 26 października 2006 r., na podstawie której zobowiązali się do oferowania do sprzedaży mebli produkowanych przez M. K. (2) prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) w K. i przyjmowania dla niego zamówień od klientów w wyniku czego następnie otrzymali od niego w dniu 10 lutego 2007 r. jako ekspozycję trzy zestawy wypoczynkowe o wartości 13 640 zł, nie mając zamiaru ani możliwości wywiązania się z postanowień o współpracy w tym w szczególności przyjmowania zamówień oraz zwrotu otrzymanych w celu eksponowania klientom trzech kompletów wypoczynkowych czym działali na szkodę M. K. (2) prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) w K., tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.,

XV. w dniu 27 października 2006 r. we W., działając wspólnie i w porozumieniu jako prezes i wiceprezes zarządu spółki (...) z siedzibą w K., czynem ciągłym oraz z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili spółkę (...) sp. z o.o. we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10 313,44 zł w ten sposób, że zawarli z nią umowę o współpracy w dniu 27 października 2006 r. oraz zakupili na podstawie faktury VAT nr (...) z dnia 27 października 2006 r. z odroczonym terminem zapłaty części ceny trzy komplety mebli o wartości 15 313,44 zł płacąc gotówką zaliczkę 5 000 zł, nie mając zamiaru ani możliwości zapłaty za zakupiony towar w części zakupionej z odroczonym terminem płatności, a następnie nie zapłacili należności w kwocie 10 313,44 zł, czym działali na szkodę spółki (...) sp. z o.o. we W., tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.,

XVI. w okresie od 1 listopada 2006 r. do 7 grudnia 2006 r. we W., działając wspólnie i w porozumieniu jako prezes i wiceprezes zarządu spółki (...) z siedzibą w K., czynem ciągłym oraz z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili spółkę (...) sp. j. w T. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2 698,73 zł w ten sposób, że zawarli z nią umowę sprzedaży z dnia 13 listopada 2006 r., na podstawie której spółka (...) dokonała sześciu zakupów towarów handlowych stwierdzonych fakturami o numerach: (...) z dnia 14 listopada 2006 r., (...) z dnia 14 listopada 2006 r., (...) z dnia 17 listopada 2006 r., (...) z dnia 30 listopada 2006 r., (...) z dnia 5 grudnia 2006 r. oraz (...) z dnia 7 grudnia 2006 r. o łącznej wartości 38 742,36 zł po cofnięciu rabatów, nie mając zamiaru ani możliwości zapłaty za zakupiony towar, a następnie w związku z niepłaceniem przez (...) sp. z o.o. za zakupiony towar, jego część o wartości 31 071,94 zł została odebrana przez spółkę (...) sp. j. w T., co zostało potwierdzone wystawieniem faktur korygujących, a następnie część pozostałego do spłaty zadłużenia w kwocie 4 971,79 zł została przez (...) sp. z o.o. spłacona, czym działali na szkodę (...) N. sp. j. w T., tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.,

XVII. w okresie od 6 kwietnia 2007 r. do 18 kwietnia 2007 r. we W. i w W., działając wspólnie i w porozumieniu jako prezes i wiceprezes zarządu spółki (...) z siedzibą w K., czynem ciągłym oraz z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili spółkę (...) S.A. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie łącznej 2 203,78 zł w ten sposób, że zakupili ogłoszenia na podstawie faktur VAT o numerach: (...) z dnia 6 kwietnia 2007

r. oraz (...) z dnia 18 kwietnia 2007 r., czym działali na szkodę (...) S.A. w W., tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

Sąd Okręgowy we Wrocławiu, wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2012 r., orzekł:

I. oskarżonych M. K. (1) i D. D. (1) uznał za winnych popełnienia czynów opisanych: w pkt I części wstępnej wyroku, z tym że ustalił, iż czynu tego dopuścili się w okresie od 28 lipca 2006 r. do 19 marca 2007 r. oraz doprowadzili pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 124.536,67 zł; w pkt II części wstępnej wyroku, z tym że ustalił, iż czynu tego dopuścili się w okresie od sierpnia 2006 r. do 28 grudnia 2006 r.; w pkt III części wstępnej wyroku, z tym że ustalił, iż działali wspólnie i w porozumieniu jako członkowie zarządu spółki (...) z siedzibą w K. oraz z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej; w pkt IV części wstępnej wyroku; w pkt V części wstępnej wyroku, z tym, że ustalił, iż czynu tego dopuścili się w okresie od września 2006 r. do 23 października 2006 r.; w pkt VI części wstępnej wyroku; w pkt VIII części wstępnej wyroku, z tym że ustalił, iż doprowadzili spółkę (...) sp. z o.o. w K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 6.651,44 zł; w pkt IX części wstępnej wyroku, z tym że ustalił, iż dokonali zakupu towarów elektrycznych o wartości 3.694,26 zł z odroczonym terminem zapłaty; w pkt X części wstępnej; w pkt XI części wstępnej wyroku; w pkt XV części wstępnej wyroku; w pkt XVI części wstępnej wyroku, z tym że ustalił, iż czynu tego dopuścili się w okresie od listopada 2006 r. do 7 grudnia 2007 r.; w pkt XVII części wstępnej wyroku, z tym że ustalił, iż nie mieli zamiaru zapłaty za zakupioną usługę oraz przyjął, iż w/w czynów dopuścili się w warunkach ciągu przestępstw określonym w art. 91 § 1 k.k. w okresie od 28 lipca 2006 r. do 18 kwietnia 2007 r., tj. czynów z art. 286 § 1 k.k. w zw.z art. 12 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw.z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw.z art. 91 § 1 k.k. oraz na podstawie art. 33 § 1 k.k. i § 2 k.k. wymierzył im kary po 2 lata i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary po 150 zł stawek dziennych grzywny po 100 złotych każda;

II. oskarżonych M. K. (1) i D. D. (2) uznał za winnych popełnienia czynów opisanych: w pkt VII części wstępnej wyroku, z tym, że ustalił, iż czynu tego dopuścili się w okresie od września 2006 r. do 22 grudnia 2006 r.; w pkt XII części wstępnej wyroku; w pkt XIV części wstępnej wyroku oraz tego, że w okresie od dnia 25 października 2006 r. do dnia 14 lipca 2007 r. we W., działając wspólnie i w porozumieniu jako prezes i wiceprezes zarządu spółki (...) z siedzibą w K., czynem ciągłym oraz z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadzili K. W. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) w D. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 135.680 zł w ten sposób, że zawarli z nim umowę przedstawicielstwa handlowego w dniu 1 lutego 2007 r., na podstawie której zobowiązali się do oferowania do sprzedaży mebli produkowanych przez K. W. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) w D. w W. oraz przyjmowania dla niego zamówień od klientów oraz otrzymali w dniu 25 października 2006 r. od niego jako ekspozycję meble o wartości 129.810 zł, nie mając zamiaru ani możliwości wywiązania się z postanowień umowy o współpracy w tym w szczególności przekazania należności w kwocie 57 050,02 zł za sprzedane meble oraz zwrotu otrzymanych w celu eksponowania klientom mebli, czym działali na szkodę K. W. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) w D. w W. oraz przyjął, że czynów tych dopuścili się w warunkach ciągu przestępstw określonego w art. 91 § 1 k.k. w okresie od 26 października 2006 r. do 14 lipca 2007 r., tj. czynów z art. 286 § 1 k.k. w zw.z art. 12 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw.z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw.z art. 91 § 1 k.k. oraz na podstawie art. 33 § 1 k.k. i § 2 k.k. wymierzył im kary po 2 lata pozbawienia wolności oraz kary po 100 stawek dziennych grzywny po 100 zł każda;

III. na podstawie art. 91 § 2 k.k. w zw.z art. 86 § 1 i § 2 k.k. wymierzył oskarżonym kary łączne po 3 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary łączne po 200 stawek dziennych grzywny po 100 złotych każda;

IV. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonych obowiązek solidarnego naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez:

- zapłatę kwoty 56.913,21 zł na rzecz pokrzywdzonego T. C.,

- zapłatę kwoty 6.111,96 zł na rzecz pokrzywdzonego (...) i W. (...) sp. j. z/s w W.,

- zapłatę kwoty 81.240 zł na rzecz pokrzywdzonego K. W.,
- zapłatę kwoty 13.640 zł na rzecz pokrzywdzonego M. K. (2),
- zapłatę kwoty 2.689,73 zł na rzecz pokrzywdzonego (...) N. sp.j. z/s w T.;

V. pozostawił wniesione powództwa cywilne bez rozpoznania;

VI. zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w tym wymierzył im opłaty w kwotach po 4.400 zł.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonych – adw. J. B. zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia, a to przyjęcie, iż oskarżeni działali świadomie w kierunku wyłudzenia wartości materialnych, gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje, iż oskarżeni doprowadzili do zaistniałej sytuacji w wyniku własnej niekompetencji oraz działań osób trzecich, na które nie mieli wpływu.

Z ostrożności procesowej, w przypadku nie podzielenia przez Sąd Apelacyjny powyższego zarzutu, obrońca oskarżonych zarzucił zaskarżonemu wyrokowi, na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k., rażącą niewspółmierność kary.

Podnosząc powyższe, skarżący wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonych, nadto – z ostrożności procesowej, w przypadku nie podzielenia przez Sąd Apelacyjny powyższego wniosku o zmianę wyroku i wymierzenie oskarżonym kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

apelacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych może być skuteczny tylko wówczas, gdy apelujący wykaże, że sąd I instancji rozstrzygając sprawę, nie poddał pod ocenę istotnych dowodów lub okoliczności, zgromadzone dowody ocenił w sposób sprzeczny ze wskazaniami zawartymi w art. 7 k.p.k. lub też zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania (zob. wyrok SN z 24 marca 1975 r., II KR 355/74, OSNPG 9/1995, poz. 84, a także T. Grzegorzczak, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, W-wa 2008, s.933).

Kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku nie potwierdziła, aby Sąd Okręgowy we Wrocławiu dopuścił się któregośkolwiek z wymienionych wyżej uchybień. Przeprowadzona przez niego ocena dowodów miała charakter całościowy oraz była zgodna ze wskazaniami wiedzy, doświadczenia życiowego i zasadami logicznego rozumowania. Tym samym nie doszło do obrazy przepisu art. 7 k.p.k. Również wnioski, wyprowadzone przez ten Sąd na podstawie poprawnie ocenionych dowodów, odpowiadają regułom logicznego myślenia.

Sąd Okręgowy w sposób kompleksowy odniósł się do kwestii rzekomych nieprawidłowości, jakich w trakcie współpracy ze spółką (...), miała się dopuścić firma (...), wynajmująca oskarżonym budynek znajdujący się we W. przy ul. (...). Sąd I instancji w sposób przekonywujący wykazał, że wyjaśnienia oskarżonych, starających się obarczyć przedstawicieli spółki (...) odpowiedzialnością za niewykonywanie przez nich zaciągniętych zobowiązań, stanowią wyłącznie linię obrony oskarżonych. Ujawnione w sprawie dowody przeczą ich relacjom. Z umowy najmu zawartej w dniu 11 lipca 2006 r. ze spółką (...) (k. 3389) wynikają ustalenia o treści zupełnie innej niż te, które wynikały z wyjaśnień oskarżonych. Również przedstawiciel spółki (...) zeznał (k.3377v-3383), iż relacja oskarżonych jest całkowicie sprzeczna z postanowieniami wynikającymi z umowy zawartej z firmą (...). Zgodnie z postanowieniami umowy przekazanie przedmiotu najmu nastąpiło w dniu 17 lipca 2006 r., zaś najemca zobowiązał się do zakończenia istotnych prac adaptacyjnych i rozpoczęcia właściwej działalności najpóźniej w dniu 30 września 2006 r. Z kolei czynsz miał być płatny od 1 października 2006 r. Czas między 17 lipca 2006 r. a 1 października 2006 r. stanowił tzw. okres bezczynszowy. Okres ten był związany z faktem przeprowadzenia przez najemcę prac adaptacyjnych w lokalu. Umowa nie zawierała żadnych dodatkowych postanowień odnośnie zwolnienia najemcy z płatności czynszu

tytułem kosztów poniesionych przez niego na remont przedmiotu najmu, jak również w okresie remontu ul (...), przy której znajdował się wynajmowany lokal. Świadek J. W. zaprzeczył również, aby między członkami zarządu spółki (...) a oskarżonymi doszło do zawarcia jakiegokolwiek porozumienia odnośnie dalszego zwolnienia spółki (...) z zapłaty czynszu. Jego zeznania w tym zakresie słusznie Sąd Okręgowy uznał za wiarygodne, wskazując, że nieprawdopodobieństwo czynienia tak istotnych ustaleń wyłącznie w formie ustnej. Nadto, jak trafnie wskazał Sąd Okręgowy, ul (...) była remontowana dopiero w 2010 r. Mało prawdopodobne więc jest, aby strony umowy najmu podjęły jakiegokolwiek negocjacje związane z rozliczeniem czynszu za ten okres już w 2007 r.

Jeśli zaś chodzi o dokonanie przez spółkę (...) zajęcia mebli znajdujących się w wynajmowanym spółce (...) lokalu, to po pierwsze - jej działanie było zgodne z prawem (art. 671 § 1 k.c., stanowiący o ustawowym prawie zastawu przysługującego wynajmującemu na rzeczach ruchomych najemcy wniesionych do przedmiotu najmu), po drugie - oskarżeni byli świadomi tego zagrożenia, bowiem umowa najmu wyraźnie stanowiła o uprawnieniach wynajmującego w razie zwłoki z zapłatą czynszu, po trzecie - przedmiotowe zajęcie nastąpił już po upływie niemalże wszystkich terminów płatności wyznaczonych przez pokrzywdzone podmioty (wyjątkiem była pokrzywdzona spółka (...)).

W tej sytuacji prawidłowo Sąd Okręgowy ustalił, że przyczyną braku realizacji przez oskarżonych zaciągniętych przez nich zobowiązań, nie było wypowiedzenie umowy najmu przez firmę (...), ale wyłącznie chęć osiągnięcia przez nich korzyści majątkowych za pomocą wprowadzenia w błąd swoich kontrahentów.

Na taki zamiar oskarżonych wskazują również pozostałe ich zachowania, podejmowane bezpośrednio przed rozpoczęciem działalności firmy (...), jak również już na samym początku tejże działalności.

Zważyć należy, że oskarżeni w chwili zakupu udziałów spółki (...), zasiadali we władzach m.in. spółek (...) z/ s we W. oraz (...)z/s w D.. Oba te podmioty w 2006 r. posiadały znaczące zaległości finansowe. W tej sytuacji oskarżeni podjęli decyzję o zakupie udziałów podmiotu gospodarczego, nieposiadającego żadnego zadłużenia. Takim podmiotem okazała się spółka (...), której jedynym udziałowcem, jak również członkiem zarządu, pozostawał M. O. (1).

W świetle zgromadzonych dowodów, nie można mieć również wątpliwości, że dalsze działania oskarżonych, w postaci blokowania rejestracji w Krajowym Rejestrze Sądowym zmian w zakresie danych o udziałowcach, a przede wszystkim władzach spółki (...), wynikało z chęci zwolnienia się od odpowiedzialności za długi tejże spółki. Oskarżeni, co najmniej od października 2006 r. (wówczas to bowiem wg zeznań J. D., która z upoważnienia M. O. zajmowała się sprawą dokonania zmian w KRS, oskarżeni zaczęli utrudniać podjęcie odpowiednich działań przez sądem rejestrowym) przewidywali, że spółka nie będzie wywiązywać się ze swoich zobowiązań.

Nie bez znaczenia pozostaje również fakt, że oskarżeni pomimo, że nie mieli do tego uprawnień, gdyż zmiana nazwy spółki nie została jeszcze zarejestrowana w KRS, wobec części kontrahentów posługiwali się firmą (...) sp. z o.o. Miało to miejsce w przypadku spółki (...), Przedsiębiorstwa Handlowego (...) C. sp.j., spółki (...) oraz Pracowni (...)w D. K. W.. Tego rodzaju działanie miało oczywiście na celu wzbudzenie u tych kontrahentów zaufania, gdyż nazwa (...) kojarzyła się powszechnie z uznaną marką salonów meblowych. W przypadku zaś Przedsiębiorstwa Handlowego (...) C. sp.j., zachowanie oskarżonych uniemożliwiło również przeprowadzenie egzekucji komorniczej, gdyż pod adresem podanym przez oskarżonych swoją siedzibę miała spółka (...), nie zaś spółka (...).

Nade wszystko, o oszukańczym zamiarze oskarżonych świadczy brak regulowania przez spółkę (...), od samego początku jej działalności, większości zaciągniętych przez nią zobowiązań. Chodzi tu w szczególności o zaległości z tytułu zawartych umów najmu powierzchni handlowych, tak we W., jak również w W. (umowa z firmą (...) (...)na najem powierzchni w lokalu przy al. (...)), kosztów eksploatacyjnych z tytułu użytkowania tych powierzchni i składek ZUS. Łączne zobowiązania spółki na koniec 2006 r., a więc po niecałych 6 miesiącach działalności tego podmiotu, wynosiły ponad 2 .000.000 zł, zaś przychody zaledwie ok. 200 000 zł. Oskarżeni, pomimo więc świadomości drastycznie niskich przychodów, zaciągali liczne zobowiązania, w rozmiarach znacząco przewyższających możliwości finansowe zarządzanej przez nich spółki.

Nie polega na prawdziwym twierdzeniu apelującego, jakoby Sąd I instancji nie do końca zrozumiał specyficzne zasady rządzące rynkiem sprzedaży mebli w Polsce. Wbrew argumentom podniesionym w apelacji, producenci mebli nie stosowali przy okazji dokonywanych z oskarżonymi transakcji, szczególnie skomplikowanych umów gospodarczych. W znakomitej większości przypadków, zawierali oni umowę sprzedaży swoich wyrobów, odraczając - na wyraźną prośbę oskarżonych - terminy płatności za dostarczony przez nich towar. Przy czym, wystawiane przez nich faktury VAT dotyczyły również mebli mających stanowić tzw. ekspozycję. Meble te posiadały bowiem swoją wartość i mogły zostać sprzedane przez prowadzących salon meblowy. W kilku przypadkach oskarżeni zawarli tzw. umowy przedstawicielstwa, na mocy których producent dostarczał meble dopiero po ich zamówieniu przez konkretnego klienta, wystawiając fakturę spółce (...). Sytuacja taka miała miejsce w przypadku firmy (...), która kilkakrotnie dostarczyła zamówiony przez oskarżonych towar, jednakże otrzymała zapłatę jedynie za pierwszą dostawę. Na podobnej regule zasadzać się miała współpraca z firmą (...). Miał on dostarczać zamawiane przez klientów zestawy mebli, za które to wyroby powinien, w terminie 90 dni, otrzymywać od oskarżonych zapłatę. Oskarżeni uregulowali jednak jedynie pierwszą z ośmiu wystawionych przez pokrzywdzonego faktur, co jak trafnie wskazał Sąd Okręgowy stanowiło wyłącznie zachętę do realizacji kolejnych zamówień, za które oskarżeni nie zamierzali już płacić.

Wspomniana przez skarżącego umowa komis, została zawarta tylko z jednym dostawcą, a mianowicie z pokrzywdzonym K. W.. Na jej podstawie pokrzywdzony miał przekazywać oskarżonym wyprodukowane przez siebie meble w tzw. komis. Zapłata za towar miała zostać dokonana po sprzedaży mebli konkretnym klientom i wystawieniu faktury przez pokrzywdzonego. Pomimo jednak ziszczenia się tych warunków, oskarżeni nie dokonali zapłaty za dostarczony towar.

Wobec powyższego nie mogły okazać się zasadne argumenty apelującego, mające wskazywać, że brak zapłaty za dostarczone oskarżonym meble wynikał z przyjętego przez oskarżonych mechanizmu działalności, który miał rzekomo wynikać ze specyfiki funkcjonowania rynku meblarskiego w Polsce. Treść umów zawieranych przez producentów mebli z oskarżonymi, sprzeciwia się bowiem tak postawionej tezie. Znakomita większość mebli dostarczonych oskarżonym nie stanowiła jedynie ekspozycji, ale była przeznaczona na sprzedaż. Wskazuje na to objęcie tego towaru fakturami VAT, wystawianymi przez producentów mebli. W pozostałych przypadkach, przypisane oskarżonym działanie, polegało na nieprzekazywaniu producentom mebli zapłaty za towar zamówiony przez klientów salonu firmy (...).

Przechodząc do konkretnych czynów przypisanych oskarżonym należy wskazać, co następuje:

1) obrońca oskarżonych całkowicie bezpodstawnie oraz sprzecznie ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym podniósł, że firma pokrzywdzonego T. C. – (...) podpisała z oskarżonymi umowę komis. Z zeznań świadków W. K. i T. C. oraz kopii faktury VAT nr (...) (k. 1029), wystawionej w dniu 5 września 2006 r., wynika jednoznacznie, że oba podmioty łączyła umowa sprzedaży. W aktach sprawy brak jest również jakichkolwiek dokumentów, które potwierdzałyby prawdziwość twierdzeń obrońcy, iż brak zapłaty ze strony oskarżonych wynikał z niewłaściwej ekspozycji mebli dostarczonych przez pokrzywdzonego, nie dołączeniu do przekazanych łóżek materaców oraz zbyt wysokich cen towaru. Pokrzywdzony zaprzeczył, aby oskarżeni kiedykolwiek sygnalizowali mu tego rodzaju problemy;

2) sprzecznie z ujawnionymi w sprawie dowodami są także twierdzenia skarżącego, jakoby nie wywiązanie się oskarżonych z zobowiązań wobec H. S., było wynikiem niewłaściwego realizowania zamówień przez pokrzywdzonego. Z jego zeznań (k. 2966v-2967), którym oskarżeni nie zaprzeczyli, wynika jednoznacznie, że oskarżeni kontaktowali się z nim wyłącznie w celu dokonania kolejnych zamówień. Nalegali wręcz na ich realizację, obiecując zapłatę za poprzednie partie dostarczonych mebli. Gdyby więc rzeczywiście oskarżeni mieli jakiegokolwiek uwagi co do jakości lub terminowości pracy pokrzywdzonego, zrezygnowaliby z jego usług. Tymczasem usilnie namawiali go do kontynuowania współpracy, pomimo braku zapłaty za poprzednie partie towaru. Jeśli zaś chodzi o zajęcie przedmiotowych mebli przez spółkę (...), to słusznie wskazał Sąd Okręgowy, że nie ma to znaczenia dla oceny zachowania oskarżonych. Przystępstwo oszustwa zostało przez nich dokonane już w chwili wyłudzenia towaru od

pokrzywdzonego. Natomiast dalsze zachowanie oskarżonych wobec osiągniętej korzyści majątkowej leżało poza zakresem znamion popełnionego przez nich czynu zabronionego;

3) Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy ustalił również, że produkty dostarczone przez spółkę (...) nie stanowiły jedynie ekspozycji oddanej oskarżonym w komis. Przeczą temu jednoznacznie dokumenty w postaci faktur VAT wystawionych przez stronę pokrzywdzoną jako dowód sprzedaży tego towaru (k. 756, 757, 757a), jak również zeznania świadka A. W., która wskazała, że oskarżeni zdecydowali się na zakup ich towaru i poprosili o wystawienie stosownych dokumentów sprzedaży (k. 750-751). Jak wskazano w poprzednim punkcie, dla odpowiedzialności karnej oskarżonych nie ma znaczenia to, że towar ten został zajęty przez spółkę (...) na poczet zaległego czynszu. Oskarżeni już w chwili zawierania umowy sprzedaży mieli bowiem świadomość, że nie zapłacą za dostarczony towar;

4) odnosząc się do przestępstwa oszustwa na szkodę firmy (...), wskazać należy, że Sąd Okręgowy trafnie ustalił, w oparciu o zeznania Z. M., że to oskarżeni zdecydowali o podjęciu współpracy z w/w producentem mebli. Potwierdzeniem tego było ich uczestnictwo w jednym ze spotkań odbytych z tym przedsiębiorcą, na którym przedstawili się jako właściciele spółki (...) oraz zaprezentowali dalekosiężne plany rozwoju ich firmy. Miało to na celu uwiarygodnienie ich działalności w oczach pokrzywdzonego;

5) żadnego znaczenia dla odpowiedzialności oskarżonych nie mają okoliczności podniesione przez ich obrońcę w części apelacji dotyczącej przestępstwa oszustwa na szkodę firmy (...). Podane przez skarżącego informacje nie znajdują potwierdzenia w żadnym z ujawnionych sprawie dowodów. Powołanie się na rzekomą niesolidność mebli dostarczonych przez pokrzywdzonego, jako przyczynę nieregulowania za nie należności, stanowi jedynie nieudaną próbę zwolnienia się oskarżonych z odpowiedzialności za dokonane przestępstwo oszustwa. Twierdzenia obrońcy stoją również w sprzeczności z zasadami logicznego rozumowania. Bezsporne jest bowiem ustalenie, że pokrzywdzony wielokrotnie w okresie od października 2006 r. do połowy lutego 2007 r. dostarczał zamówione przez oskarżonych meble. Wynika z tego, że byli oni zadowoleni z ich jakości;

6) podnoszone przez apelującego argumenty, mające przekonać o braku po stronie oskarżonych oszukańczego zamiaru wobec pokrzywdzonego K. W., okazały się niezasadne. Sąd Okręgowy trafnie wskazał bowiem, że spółka zarządzana przez oskarżonych, już w chwili podpisywania umowy z pokrzywdzonym nie była w stanie wywiązać się z zaciągniętego zobowiązania. Wynika to bowiem z bezspornych ustaleń Sądu I instancji, wskazujących na wysokość zobowiązań spółki (...) w dacie podpisywania umowy z G. W., a następnie z K. W. (str. 3629-3630). Na niewiarygodność wyjaśnień oskarżonych wskazujących, że brak płatności za meble dostarczone przez K. W. był rezultatem zaległości, jakich rzekomo dopuścić się miała wobec nich firma, która te meble zakupiła, wskazuje fakt, że według twierdzeń ich obrońcy oraz przedłożonych przez niego dokumentów (k. 3009) kontrahentem tym miała być spółka słowacka, zaś według wyjaśnień oskarżonego M. K., chodziło o spółkę czeską (k. 2966v);

7) niezasadne okazały się również argumenty skarżącego, podniesione w stosunku do ustaleń Sądu I instancji dotyczących współpracy oskarżonych z firmami (...) oraz A. (...). Fakt zajęcia mebli dostarczonych przez w/w producentów, na poczet zaległego czynszu, przez spółkę (...), nie ma znaczenia dla odpowiedzialności oskarżonych za przestępstwo oszustwa. Kondycja finansowa ich spółki w chwili zawierania umów z w/w przedsiębiorcami, a także fakt, iż oskarżeni nie poinformowali swoich kontrahentów o rzekomym zajęciu ich mebli, a jedynie unikali kontaktu z nimi wskazuje, iż od początku nie mieli zamiaru wywiązać się z zaciągniętych zobowiązań;

8) oczywiście sprzeczne z ustaleniami Sąd I instancji, poczynionymi na podstawie zeznań przedstawiciela pokrzywdzonej spółki (...), są twierdzenia obrońcy, iż brak zapłaty za dostarczony przez nich towar wynikał z ich niewłaściwego postępowania wobec oskarżonych. Z jednoznacznych zeznań T. N. wynika, że spółka (...) odebrała swój towar po tym, jak oskarżeni zwlekali z realizacją płatności. Nie pokryło to jednak całej zaległości, jaką oskarżeni posiadali wobec w/w spółki. Przy czym nie można mieć wątpliwości, że również w tym przypadku doszło do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez pokrzywdzoną spółkę. Umowa, która łączyła pokrzywdzoną ze spółką (...) przewidywała bowiem utratę udzielonych rabatów w razie niezapłacenia przez kupującego ceny nabycia w wyznaczonym terminie. Wobec spełnienia się tego warunku, spółka (...) wystawiła faktury korygujące, które

anulowały uprzednio udzielone spółce (...) upusty. Z tego tytułu pokrzywdzonej spółce przysługiwało roszczenie o zapłatę kwoty 2698,73 zł, której to oskarżeni nie uiszcili. Oskarżeni od początku mieli więc świadomość tego, że nieuregulowanie płatności w terminie będzie skutkowało utratą rabatów. Skoro zaś z góry zakładali, że zapłata za zakupiony towar nie nastąpi, swoim zamiarem obejmowali również doprowadzenie spółki (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci wartości odpowiadającej udzielonym upustom.

Niezasadne okazały się również argumenty, podnoszone w zakresie ustaleń Sądu I instancji, odnoszące się do czynów popełnionych przez oskarżonych na szkodę podmiotów, które dostarczyły spółce (...) towar innego rodzaju niż meble i artykuły dekoracyjne:

1) jeśli chodzi o pokrzywdzonego J. C., prowadzącego firmę (...), wskazać należy, że apelujący bez podania konkretnych uchybień w rozumowaniu Sądu I instancji, wbrew prawidłowym ustaleniom tego Sądu stwierdził, że zaległości płatnicze wobec w/w firmy wynikały z nadwyżki zamówionego przez J. G. towaru. Twierdzenia te są sprzeczne z ujawnionym w sprawie materiałem dowodowym. Otóż świadek J. G. kategorycznie zaprzeczyła, aby oskarżeni nakazali jej dokonać zwrotu nadwyżki zakupionych paneli podłogowych. Wskazała za to, że oskarżony M. K. zdecydował o sprzedaży tych paneli pracownikom spółki (...). Z kolei przedstawiona przez oskarżonego D. D. korespondencja z pokrzywdzonym J. C. dotyczyła okresu, w którym przeciwko (...) wydano już prawomocny nakaz zapłaty na rzecz w/w pokrzywdzonego. Dodatkowo zważyć należy, że zaległości wobec firmy (...) nie dotyczyły wyłącznie przedmiotowej nadwyżki towaru, ale niemalże całej dostawy paneli. Oskarżeni uregulowali bowiem jedynie pierwszą fakturę na kwotę 1.737,45 zł, podczas, gdy pozostała należność wynosiła prawie 60.000 zł.;

2) Sąd I instancji w sposób jednoznaczny wykazał, odnosząc się do dowodów zgromadzonych w sprawie, że również w przypadku oszustwa na szkodę spółki (...), oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu. Świadczą o tym bezsprzecznie dowody z dokumentów. Zarówno pod umowę zawartą z w/w podmiotem, jak również kolejnymi zleceniami prac (k. 575-581), widnieją podpisy obu oskarżonych. Z treści tej umowy, jak również zeznań przedstawiciela firmy (...), nie wynika z kolei, aby w kosztach usług reklamowych miała partycypować firma (...) (K.), którą to oskarżeni obciążali winą za nieuregulowanie przedmiotowej należności;

3) wbrew twierdzeniom skarżącego, oskarżeni doprowadzając spółkę (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, od początku działali z zamiarem oszukańczym. Wskazuje na to fakt, że nie uregulowali oni żadnej z faktur wystawionych przez firmę (...), mimo że pierwsza z nich pochodziła już z 31 sierpnia 2006 r. i opiewała za ledwie na kwotę 749,20 zł. Jak słusznie przyjął Sąd Okręgowy, nie zasługiwały na wiarę tłumaczenia oskarżonych, że zapłata za usługi firmy (...) miała nastąpić ze środków uzyskanych ze zwrotu podatku VAT. Jak trafnie zauważył Sąd I instancji, ostatnia faktura za usługi ochroniarskie została wystawiona w dniu 28 grudnia 2006 r., zaś postępowanie dotyczące rozliczenia podatku VAT zostało wszczęte przez (...) Urząd Skarbowy dopiero w dniu 11 maja 2007 r. Nadto, na niewiarygodność wyjaśnień oskarżonych wskazuje już sama zmienność ich relacji odnośnie przyczyn nieuregulowania w/w płatności. Oskarżeni raz powoływali się na niesolidność formy (...), innym razem na rozbieżności pomiędzy ustaleniami poczynionymi z wiceprezesem firmy a postanowieniami umowy, następnie na oczekiwanie na zwrot podatku VAT.,

4) argumenty podniesione przez skarżącego w zakresie przypisanego oskarżonym przestępstwa oszustwa na szkodę spółki (...), stanowią wyłącznie próbę zwolnienia oskarżonych z odpowiedzialności za w/w czyn zabroniony. Apelujący nie wskazał, jakich konkretnych błędów natury logicznej dopuścił się Sąd I instancji ustalając, że oskarżeni dokonując od pokrzywdzonego podmiotu zakupu sejfu, działali z zamiarem oszustwa. Naiwnie za to brzmią tłumaczenia, iż brak zapłaty za dostarczony towar wynikał z nieuwagi oskarżonych, gdyż sprawą płatności za sejf zajmowała się J. G.. Twierdzenia te stoją w sprzeczności z zeznaniami P. R. (2) – przedstawiciela pokrzywdzonej spółki, który zeznał, że zamówienie zostało złożone osobiście przez oskarżonego M. K.. On również ustalał szczegóły nabycia przedmiotowego sejfu i odebrał go wraz z fakturą VAT. Nadto, jak ustalono na podstawie m.in. wyjaśnień samego oskarżonego, każda faktura przedstawiona firmie (...), musiała zostać zaakceptowana przez członka zarządu w/w spółki,

5) nietrafne są twierdzenia apelującego, co wykazały ujawnione w sprawie dowody, jakoby sprawą zamówienia ogłoszeń prasowych w spółce (...), zajmowała się J. D. (2), tj. osoba prowadząca obsługę (...) spółki (...). Na przedmiotowych zamówieniach widnieje bowiem podpis oskarżonego M. K.. Przeczą temu również zeznania samej J. D. (2),

6) za prawidłowe uznać należało również ustalenia Sądu Okręgowego w zakresie czynów popełnionych przez oskarżonych na szkodę spółek (...) oraz (...) i W. D.. Obrońca nie przedstawił w zasadzie żadnych argumentów, które mogłyby je podważyć. Sąd I instancji w sposób zgodny ze wskazaniem zawartym w art. 7 k.p.k. ocenił dowody wskazujące na to, że zamiarem, jakim kierowali się oskarżeni zawierając umowy z w/w podmiotami, była chęć dokonania oszustwa.

Podsumowując dotychczasowe rozważania, wskazać należy, że obrońca oskarżonych formułując apelację, nie zdołał wykazać, aby Sąd Okręgowy dopuścił się uchybień natury logicznej, które prowadziłyby do błędnych ustaleń faktycznych. Apelujący powieł jedynie argumenty, przedstawiane przez samych oskarżonych na rozprawie głównej, do których to kwestii Sąd I instancji odniósł się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w sposób wyczerpujący. Ograniczając się zaś do samej polemiki z prawidłowymi ustaleniami tego Sądu, skarżący nie mógł w skuteczny sposób dokonać ich podważenia.

Niezasadny okazał się również zarzut rażącej niewspółmierności kar wymierzonych oskarżonym M. K. (1) i D. D. (1). Analizując okoliczności sprawy oraz bacząc na warunki i właściwości osobiste oskarżonych, przyjąć należy, że wymierzone im jednostkowe kary pozbawienia wolności odpowiadają stopniowi ich winy oraz społecznej szkodliwości popełnionych przez nich przestępstw.

Obaj oskarżeni, w chwili dokonywania przypisanych czynów, byli osobami o sporym doświadczeniu życiowym, a także zawodowym. Obaj prowadzili w przeszłości działalność gospodarczą. Mieli więc świadomość tego, że nieregulowanie płatności przez kontrahentów wpływa destrukcyjnie na kondycję finansową firmy. Pomimo tego nie cofnęli się przed dokonywaniem oszustw na szeroką skalę. Ich działanie doprowadziło do powstania po stronie pokrzywdzonych podmiotów szkód o stosunkowo dużych rozmiarach. W szczególności sposób dotknęło to małe, rodzinne firmy. Słusznie, uzasadniając wymiar orzeczonych oskarżonym kar, Sąd Okręgowy zwrócił uwagę na uporczywość oszukańczych działań oskarżonych, natężenie złej woli, a także ich uprzednią karalność, m.in. za przestępstwa oszustwa.

Działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uzasadniało wymierzenie oskarżonym kar grzywnien. Wskazane w poprzednim akapicie okoliczności, przemawiały z kolei za orzeczeniem tych kar w ich średniej wysokości. Z uwagi na to, że obaj oskarżeni pracują i osiągają stały dochód, rozmiar jednej stawki dziennej, określony przez Sąd I instancji na kwotę 100 zł, nie powinien stanowić dla nich nadmiernego obciążenia.

Również orzeczone oskarżonym kary łączne pozbawienia wolności oraz grzywnien, nie są rażąco wysokie. Oskarżeni popełnili przypisane im przestępstwa w stosunkowo krótkim czasie oraz w sposób podobny, jednakże na szkodę różnych podmiotów. Słusznie też zwrócił uwagę Sąd I instancji, że zastosowanie przy wymiarze kar łącznych zasady asperacji było uzasadnione celami prewencyjnymi.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono mając na względzie przepisy art. 636 § 1 k.p.k. oraz art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. 1983 r. Nr 49, poz. 223).